

[Indenrigsministeren.]

der fremkommer, langtfra vil svare til Nedsættelsen i Ejendomsbeskatningen, medens den danske Husmandsstand og en Del af Gaardmandsstanden vil komme til at svare lige saa meget som eller mere i Indkomstskat end det, de lattes for i Ejendomsbeskatningen. Det er Forholdet, og det maa man tage Hensyn til.

Naar det, man foreslaar, ikke er en Kriselovgivning, men en permanent Lovgivning, maa man spørge: Hvordan vil Virkningen være for det arbejdende Landbrug under normale Forhold, naar de indtræder igen? Og Virkningen vil blive en stor Lettelse for det store Landbrug, ingen Lettelse, men Forhøjelse i Skatterne for det mindre Landbrug — det er noget, der er blevet oplyst for den høje Rigsdag, hver Gang Ejendomsbeskatningen i de senere Aar er blevet behandlet her i Tinget.

Jeg skal saa slutte med en enkelt Bemærkning til det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch). Det ærede Medlem var saa venlig at udtale som sin Opfattelse — en Opfattelse, jeg ikke tror er af ny Dato, den har formentlig været til Stede lige siden 1. Maj 1929, at den Regering, Landet har, er en skadelig Regering. Jeg havde nær sagt, at jeg kunde ikke en Gang ønske, at det Tidspunkt skulde komme, da det ærede Medlem blev af en anden Opfattelse. Jeg er nu i øvrigt ikke helt sikker paa, at det ærede Medlem mener, at den siddende Regering er en skadelig Regering paa alle Omraader, jeg er tilbøjelig til at tro, at der, naar jeg taler med det ærede Medlem paa Tomandshaand, vil være adskillige Omraader, hvor vi kunde blive enige om, at den nuværende Regering er en gavnlig Regering, men i det store og det hele er det ærede Medlem altsaa af den Opfattelse, at det er en skadelig Regering, fordi den ikke ... (Schovelin: Hør!) Ja, det ærede Medlem, der nærmer sig, har nærmest det Indtryk, at vi altid har en skadelig Regering her i Landet, derfor er det saa meget mere beklagelsesværdigt, at Nationen aldrig har værdsat det ærede Medlem tilstrækkeligt til at gøre ham til Medlem af Regeringen her i Landet (Schovelin: Jeg kunde i hvert Fald gøre det bedre end De!). Det er muligt, men Spørgsmaalet er, om der er nogen Tiltro til det nogen Steder. Regeringen var skadelig; forstod jeg paa det ærede Medlem, af den Grund, at den ikke vilde gaa ind i en Realitetsforhandling om at afpasse Indtægter og Udgifter efter hinanden her i Landet. Jeg ved imidlertid ikke af andet end, at den nuværende Regering ustandselig er i Sam-

arbejde med Rigsdagen om dette Formaals; det Budget, der er forelagt til Behandling, er Udtryk derfor, og andre Forslag, der kan ventes fremsat, vil være et Udtryk derfor. Og jeg gentager atter: Hvem er det, der har stillet Forslag om Tilpasning? Er det Oppositionen her i Rigsdagen eller Regeringen? Hidtil er det Regeringen; fra Oppositionen har vi intet hørt i saa Henseende — ja, vi har nok hørt noget, men intet Forslag set.

Jeg tillod mig i Gaar at sige, at jeg vilde ikke tro, nogen her i dette høje Ting kunde paavise, hvor denne Regering har været ødsel i sin Administration, i sit Styre. Jeg har ikke hidtil under denne Debat faaet nogen Meddelelse om, hvor det skulde være. Naar jeg ser hen til, hvordan Forholdene har været her i Landet under tidligere økonomiske Kriser siden 1920, naar jeg f. Eks. tænker paa Krisen 1920—24, saa forekommer det mig ogsaa, at den nuværende Regerings Handlinger meget vel taaler Sammenligning med den Politik, der da førtes; i hvert Tilfælde tror jeg ikke, denne Regerings Politik bliver saa dyr for Landet, som den Politik var.

I een Henseende er jeg enig med den ærede sidste Taler, og det er, naar han taler om, hvor mørkt det ser ud for den kommende Tid; jeg kan for saa vidt ogsaa godt give ham Ret i, at det ikke paa noget Tidspunkt har set mørkere ud end nu. Det er rigtigt, og derfor skulde man lade være med det politiske Puslespil, som disse Forslags Fremsættelse her til syvende og sidst er, idet man ved, at alle Rigsdagens Partier samarbejder andetsteds om disse Spørgsmaal. Det skulde man lade være med, fordi det for Tiden vanskeliggør det Samarbejde, som det ærede Medlem indbød til i Dag, men som han aldrig selv har villet deltage i — jeg minder blot om, hvorledes det ærede Medlem mere end nogen anden var Aarsag til, at ethvert Samarbejde om Kriselovgivningen i Sommer blev slaet i Stykker. Jeg vil haabe, at et Samarbejde kan komme i Stand. Jeg har egentlig Indtrykket af, og har haft det i de sidste Maaneder, at det fra alle Sider i Rigsdagen føles, som om der allerede paa mange Omraader var et Samarbejde i Stand mellem Regeringen og alle Rigsdagens Partier om de vanskelige Forhold, der foreligger, og jeg kan ikke forstaa, hvilket Formaals det skal tjene, naar man nu vil give det Udseende af, at der fra Regeringens Side ikke er Ønske om Samarbejde. Hvis jeg sammenligner den Maade, hvorpaa Oppositionen i Tiden fra 1926 til 1929 blev, jeg kunde næsten sige behandlet, af den daværende Regering med Hensyn til